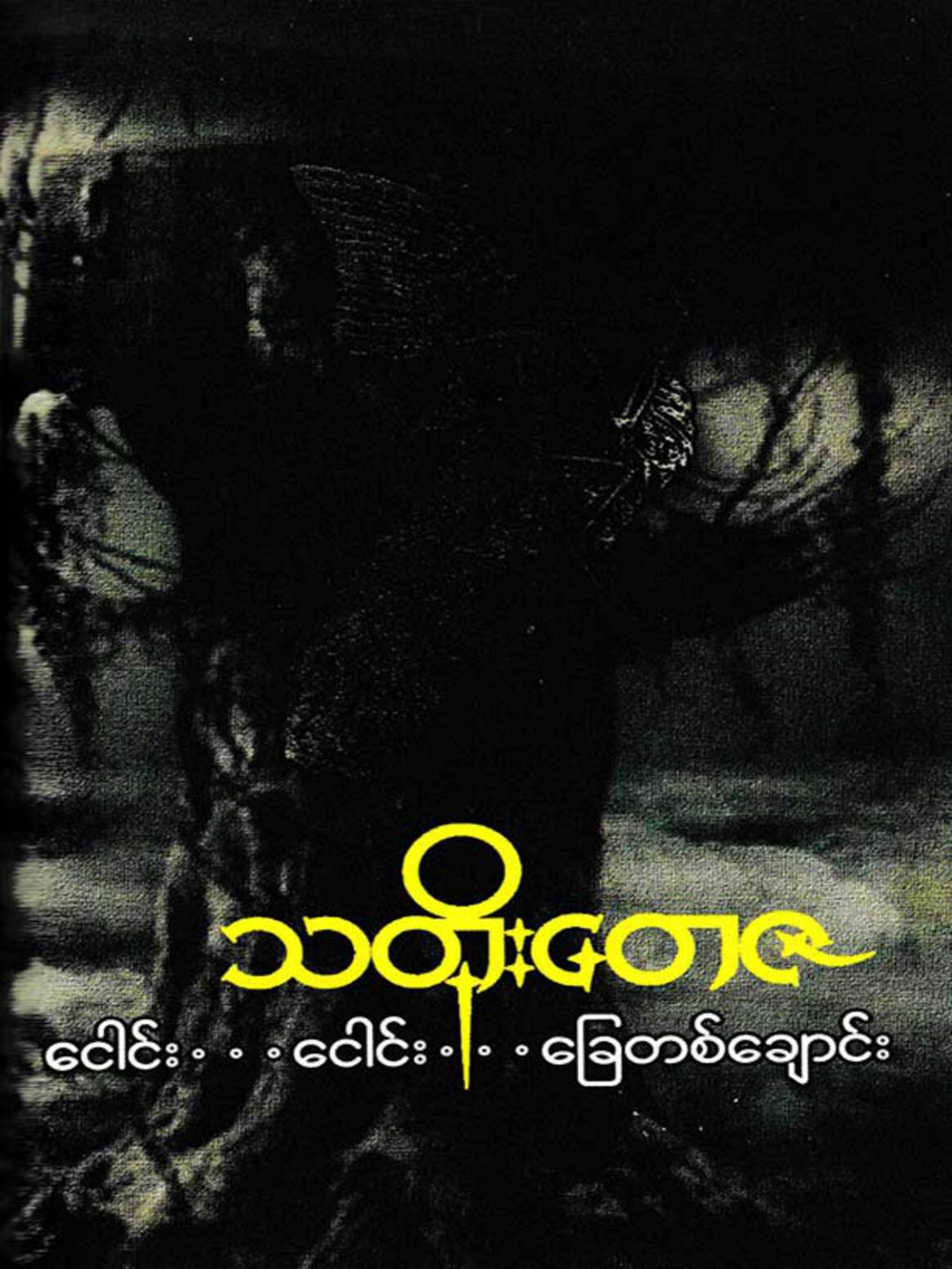

သတိုးဂတေ

ငေါင်း • • • ငေါင်း • • • ခြေတစ်ချောင်း

အခန်း (၁)

"ဂျိမ်း... ဒလိန်း..."

"ဂျိုး... အုန်း... အုန်း..."

မိုးဦးကျကာလမို့ ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မိုးသားတိမ်လိပ်တို့ ညှို့ညှို့မှောင်မှောင်ဖြစ်နေပြီး တဂျိုးဂျိုး တဂျိမ်းဂျိမ်းနှင့် ထစ်ခြူးနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝင်းကနဲလက်ကနဲ ပြိုးပျက်သွားသည့် လျှပ်စီး တန်းကြီးကလည်း ပဲခူးရိုးမ၏ တောင်ရိုးတောင်စွယ်တို့ ပေါ်တွင် ဖွေးကနဲ လက်ကနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွား၏။ မကြာမီ သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာချတော့မည့် မိုးသားတွေက ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးပေါ်မှာ အရှိန်ယူအားဖွဲ့နေကြ သလို အေးစိမ့်သော မိုး၏ ရှေ့ပြေးလေပျော့တွေကလည်း မျှစ်ချိုးလာကြ သူတွေကြားတွင် တရစပ် တိုးဝှေ့ တိုက်ခတ်နေသည် ။

"ဟဲ့ သန်းရင်တို့ ၊ မြမေတို့ ၊ ညည်းတို့ ကောင်မတွေရဲ့ တောင်းထဲမှ မျှစ်တွေ ဒီလောက်ရကြနေတာ တောင် ရွာမပြန်နိုင်ကြသေးဘူးလား ဟေ့၊ လောဘကြီးချက်ကတော့ အံ့ပါရဲ့ ..."

"အမလေး ယောက်မရေ... ကျုပ်တို့ က သူများ တွေလို လယ်တို့ ကိုင်းတို့ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ အခုလို မိုးဦးကျလေဦးကျရောက်မှ မျှစ်ကလေးဝါးကလေးနုတ်ပြီး တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ရှာစားရတာ ဒီလောက်

တော့ ရှိမှာ ပေါ့တော်"

လှခင် ပြောလည်း ပြောစရာ... သန်းရင်နှင့် မြမေတို့ ၏ ဝါးခြင်း တောင်းတွေ၊ ပလိုင်းတွေထဲမှာ မျှစ်နဲ့ တွေ့က ပြည့်လှပြည့်ခင်ပင် ဖြစ် နေ၏။ သူတို့ အားလုံးမှာ ယခုကဲ့သို့ မိုးဦးလေဦးကျကာစ ရာသီများ တွင် ဒီရိုးမ တောအစပ်မှ ဝါးတောကြီးများ ထဲမှာ ဝါးပိုးမျှစ်နဲ့တွေ့ကို အုပ်လိုက် သင်းလိုက်ဖွဲ့ပြီး လာချိုးလာနုတ်လေ့ရှိကြ ၏။ တစ်ရွာတည်း နေ ပြောမနာဆိုမနာ မြီးကောင်ပေါက်တွေ ဖြစ်နေပြီး ဟေးလားဝါး လားနှင့် ဝါးပိုးမျှစ်နဲ့တွေ့ ကို သူ့ထက်ငါဦးအောင် ချိုးနုတ်ရသည် မှာ သူ တို့ တောအရပ် တောခလေ့အဖို့ ပျော်စရာတစ်ခုပင် ဖြစ်နေသည် ။

တိမ်မြတ်ရွာ၊ ကျောက်ဖြူတောင်ရွာနှင့် စလူမြောင်ရွာတို့ မှာ ပဲခူးရိုး မတောင်ခြေမှ ရွာများ ဖြစ်ကြပြီး မြမေတို့ နေထိုင်ရာ စလူမြောင်ရွာနှင့် ပဲခူးရိုးမမှာ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် လမ်းလျှောက်သွားလျှင်ပင် ရောက်နိုင်သဖြင့် အနီးဆုံးရွာဟု ပင် ပြောရမလို ဖြစ်နေသည် ။

အချိန်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီကာလဖြစ်သဖြင့် အင်္ဂလိပ်အ ရေးပိုင်နှင့် ဝန်ထောက်တွေက သူတို့ နေထိုင်ရာ ဝေးလံခေါင်သီလှသော စလူမြောင်ရွာသို့ အရောက်အပေါက်နည်းသည် ဖြစ်ရာ ကျောင်းထိုင် ဆ ရာတော် ဦးစန္ဒီမာလာကပင် ရွာကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ထိန်းကျောင်း ပြီး အုပ်ချုပ်နေရ၏။ ထိုခေတ် ထို အခါက တိုင်းတစ်ပါး လက်အောက် သို့ ကျွန်သပေါက်အဖြစ် ကျရောက်နေသော မြန်မာလူမျိုးတို့ မှာ စာတတ် ပေတတ်ဟူ၍ လွန်စွာမှ နည်းပါးလေရာ စလူမြောင်တစ်ရွာလုံးတွင် မှ ဦးစန္ဒီမာလာ၏ ညီဖြစ်သူ ကိုရင်ပန်းဒွေး တစ်ယောက်သာ မြန်မာစာ ကို မတောက်တစ်ခေါက် ရေးတတ်ဖတ်တတ်သူ ဖြစ်လေသည် ။ ဒါ ကြောင့် လည်း တစ်ရွာလုံးက ကိုရင်ပန်းဒွေးကို ပြကွဒိန်ပေါ်မှာ နေ

ကောင်းရက်သား ကြည့်ခိုင်းရုံမျှမက ဆေးစာအညွှန်းကိုပါ
အားကိုးတကြီးနှင့် လာဖတ်ခိုင်းကြသည်။ ။

"ဂျိန်း... ဒလိန်း... ဝေါ.. ဖျောက်... ဖျောက်"

ညှိမှောင်နေသော ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဖျတ်ကနဲ လျှပ်စီး
တန်းကြီးတစ်ခု ပေါ်လာပြီး မိုးက လေနှင့် အတူ တစ်ဖျောက်ဖျောက်နှု
င့် စပြီး ရွာလာတော့၏။ ထိုအခါမှ မြမေတို့ အပျိုတစ်သိုက်မှာ ခေါင်း
ပေါ်မှ နှီးခမောက်အပြန့်ကလေးတွေကို မေးမှာ ကြိုးသိုင်းပြီး ချည်လိုက်
ကြသည်။ ။ သူတို့ အပေါ် မိုးအုပ်ထားသော ဝါးပိုး ဝါးရုံကြီးများမှာ ကျပ်
ကျပ်ညပ်ညပ်ပေါက်နေပြီး တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်က လေတိုက်တိုင်း
အချင်းချင်း ပွတ်တိုက် နေကာ တကျိကျိနှင့် မြည်နေ၏။ ထိုဝါးရုံကြီး
များမှာ လည်း ဆယ်ပေ၊ ဆယ်ငါးပေခန့် ကျယ်ဝန်းပြီး အောက် ခြေတစ်
ခုလုံးမှာ ဝါးရွက်ခြောက်တွေက ပွေးပွေးလှုပ်နေသည်။ ။

ထိုဝါးရွက်ခြောက်တွေကြားတွင် မှ လူကြီးခြေသလုံးနှီးပါးလုံးလုံးတု
တ်တုတ် မျှစ်စို့ကြီးတွေက တစ်ထွာ တစ်မိုက်မက မြေကြီးအတွင်းမှ တိုး
ထွက်နေကြသည်။ ။ တချို့ မျှစ်စို့ကြီးများမှာ မြမေတို့လို မိန်းကလေးအား
နှင့် ဆွဲနုတ်၍ မရသောအခါ ပါလာသည့် ဓားနှင့် အရင်းပိုင်းကို ခုတ်ပြီး
မှ ချိုးနုတ်ရ၏။

"လာကြဟေ့... ဟိုမှာ မျှစ်နုကြီးတွေ သန်လိုက်သမှ ဝင်းဝင်းကို ဝါ
နေတာပဲ"

မြမေက တစ်ဖက်ဝါးရုံအောက်မှာ ပေါက်နေသည့် တစ်တောင်သာ
သာ မျှစ်စို့ကြီးတွေကို တွေ့ပြီး ဝမ်း သာအားရနှင့် အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်
ရင်း ပြေးသွား၏။

ထိုအခါမှ အခြားအဖော်များမှာ လည်း မြမေ၏ နောက်မှ

ဟေးလားဝါးလားနှင့် စုပြုံပြီး လိုက်ကြ၏။

"ဝေါ... ဖရော... ဝေါ"

မိုးကလည်း သူတို့ အားလုံး ထိုဝါးရုံပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်ကာမှ သဲကြီးမဲကြီးပင် ရွာလာသည် ။

ဝါးရွက်တွေပေါ်မှ စီးကျလာသော မိုးရေတွေက မြမေတို့ ကျောပြင် များ ပေါ် တစ်ဖျောက်ဖျောက်နှင့် အဆက်မပြတ်ကျလာ၏။

ထိုစဉ်...

မြမေတို့ ချိုးနုတ်နေသော ဝါးပိုးဝါးရုံကြီး၏ အတွင်းပိုင်းမှ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွားသော ပုံရိပ် သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ရိပ်ကနဲ လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုသဏ္ဌာန်ကြီးက ဝါးပင်တွေခြေရင်းမှာ ကြွေကျနေသော ဝါးရွက်ခြောက်တွေပေါ် ဂျိုးကနဲ ချွတ်ကနဲ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားသလိုမျိုး...။

"ဟင်"

မြမေ၏ မျက်လုံးတွေက ထိုသို့ လှုပ်ရှားသွားသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကြောင့် ချိုးလက်စ မျှစ်နုကိုပင် လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကြက်သေသေနေမိ၏။ ထိုသို့ လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားသွားသော သဏ္ဌာန်ကြီးကို မြမေတင် မြင်လိုက်သည် မဟုတ်၊ မြမေ၏ ဘေးမှ သန်းရင်ကလည်း ရိပ်ကနဲ မြင်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား နှင့် ဖြစ်သွားကာ...

"အလို... ဟဲ့ မြမေ၊ နင့်ရှေ့က ရိပ်ကနဲ လှုပ်ရှားသွားတာ ဘာလဲဟ"

"ငါ... ငါလည်း မသိဘူး"

သန်းရင်၏ အမေးကို မြမေကိုယ်တိုင်က ဘာမှန်းမသိလိုက်သဖြင့် အဖြေရခက်နေ၏။ သူတို့ အမှန် တကယ် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် က ဝါး

ရုံနောက်ကို တိုးဝင်ပြေးကပ်လိုက်သော မဲမဲသဏ္ဌာန်ကြီးတစ်ခု။

မြမေနှင့် သန်းရင်တို့ နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အတန်ကြာအောင် ပင် မှ င်သက်နေမိကြသည် ။

ထိုအခါမှ ...

အခြားအဖော်များအားလုံးမှာ သန်းရင်နှင့် မြမေတို့ နှစ်ယောက်ကို သတိထားမိသွားကြပြီး...

"ဟဲ့... ဘာတွေ့လို့ လဲ မြေလား"

"မြေ ဆိုရင်တော့ ငါတို့ တော့ကြောက်တယ်"

တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပင် သူတို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေသည့် အသံတွေက ချက်ချင်းငြိမ်ကျသွား၏။ ထို့နောက် မြမေက မျက်တောင်တွေကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ယမ်းခါလိုက်ကာ...

"မြေ မြေ မဟုတ်ဘူး "

"ဟင်... ဒါ... ဒါဆို ဘာလဲ"

အားလုံး၏ အသံတွေက တုန်တုန်ရင်ရင်နှင့် တိုးဖျော့ဖျော့တွေ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့...

မြမေ၏ ပါးစပ်မှ မြေ မဟုတ်ဘူး ဟု ဆိုသောအခါ အားလုံးက ထိုအရာကို ပိုပြီး သိချင်ကုန်ကြ၏။ ထို့နောက် မြမေနှင့် သန်းရင်မှာ ကွယ်နေသော ဝါးပိုးဝါးရုံကြီး၏ တစ်ဖက်သို့ အရဲစွန့်ပြီး ခေါင်းပြုစောင်းငဲ့ ကြည့် လိုက်လေရာ ဝါးရုံကို ကပ်လျက် မတ်တတ်ရပ်နေသော ရေစိုနေသည့် လူခြေထောက်ကြီးတစ်ဖက်ကို တွေ့ လိုက်ရလေသည် ။ ထိုခြေထောက်

က်တစ်ဖက်က ဝါးရံပင်များ ရှိရာသို့ ခြေချောင်းများ လှည့်ထားပြီး ခြေ
သလုံးသား နေရာတွင် လည်း အမွှေးအမျှင်တွေက ဖုံးအုပ်ထားသည် ကို
သွေးပျက်မတတ် တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ။

"ဟင်"

"အမလေး..."

"ပြေး... ပြေး"

"သ... သရဲ... ခြေတစ်ဖက်နဲ့ သရဲ..."

အခန်း (၂)

မျှစ်စို့ကြီးတွေ ထည့်ထားသည့် ခြင်းတွေ၊ ပလိုင်းတွေက တောအစပ် ဝါးရံပင်များ အောက်တွင် ဖရိုဖရဲ နှင့် ကျန်ခဲ့ကြပြီး သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှ ဝါးခမောက်တွေက ဘယ်နေရာတွင် လွင့်ကျခဲ့မှန်း မသိကြတော့...။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် ထူးဆန်းသော ခြေထောက်ကြီး တစ်ဖက်ကြောင့် မြမေတို့ တစ်သိုက်လုံးမှာ ရွာ သို့ ပြန်ရောက်သည့် တိုင်အောင် သွေးရူးသွေးတန်းတွေနှင့် ဖြစ်နေကာ စကားမေးပင် မရတော့အောင် ကြောက် လန့်တုန်ယင်နေကြလေသည်။

"ဟဲ့... ကလေးမတွေ... ဘယ်နှာဖြစ်လာကြတာတုန်း"

"ရေ... ရေပေးပါ၊ အ... အမလေး..."

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ တောအစပ်မှာ ဆိုပေမယ့် အတင့်မရဲ ကြနဲ့ ၊ ဟို ဟင်းမျိုးကြီးက အခုရက် ပိုင်း တို့ ရွာဖက်ကို ခြေဦးလှည့်လှည့်နေတာ"

ရွာသားတချို့က မြမေတို့ မိန်းကလေးတစ်သိုက် ကမူးရူးထိုးနှင့် ပြေးလာကြသည် ကို အမျိုးမျိုး ထင် ကြေးပေးပြီး ပြောဆိုနေကြ၏။ ထိုအထဲမှ စလူမြောင်ရွာ၏ မုဆိုးဦးကာလုက ရိုးမတောကြီးအတွင်း အခုတလော သောင်းကျန်းနေသည့် ကိုးတောင်ကျားကြီးနှင့် မြမေတို့ တစ်သိုက် ပက်ပင်းတိုးလာခဲ့ကြပြီ အထင်နှင့် ပြောဆိုနေပြန်၏။

ဦးကာလု၏ မိန်းမ ဒေါ်ပြားကတော့ မြမေ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ခါရင်း...

"ဟဲ့... မြမေ...မြမေ၊ နင်တို့ တကယ်ပဲ ကျားနဲ့ တိုးခဲ့ကြတာလား"

"အင်... မ... မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ပြား"

မျက်လုံးမျက်ဆုံကြောင်ကြီးတွေနှင့် ဖြစ်နေကြသော မြမေတို့ ကိုကြည့်ကာ ရွာမှ လူတွေက တအံ့တဩ နှင့် အထူးအဆန်းတစ်ခုသဖွယ် ဝိုင်းမေးနေကြ၏။

"ဒါဆို ညည်းတို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ပြောကြစမ်းပါအုံးအေ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ အေ... မထိတ်သာ မလန့်သာတွေ ရှိလိုက်တာ"

ထိုအခါမှ မြမေနှင့် အတူ သန်းရင်တို့ လှခင်တို့ မှာ တုန်တုန်ရင်ရင် အသံတွေနှင့် ...

"ဟို... ဟို... ဝါးပိုးတောထဲမှာ ... ခြေတစ်ဖက်နဲ့ သ...သရဲ"

"ဘာ..."

"ဟင် ခြေတစ်ဖက်နဲ့ သရဲ ဟုတ်လား"

မြမေတို့ လှခင်တို့ ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် လူစုလူဝေးကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား တွေနှင့် ဖြစ်သွားပြီး အထူးအဆန်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

"ဘယ်လို... ခြေတစ်ဖက်နဲ့ သရဲလည်း ပြောစမ်းပါအုံး"

မုဆိုးဦးကာလု၏ အမေးကြောင့် ကျန်ရွာသားများ အားလုံးမှာ လည်း မြမေတို့ လှခင်တို့ တွေ့လာခဲ့သည့် ခြေတစ်ဖက်နှင့် သရဲဆိုသည်ကို ပိုပြီးသိချင်ကုန်ကြသည် ။

"ဟို... ဟို ခြေချောင်းတွေက ကျုပ်တို့ လူတွေရဲ့ ခြေချောင်းတွေလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခြေသည်းတွေက အရှည် ကြီးတွေ၊ နောက်ပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ဝါးရုံနောက်ကို တိုးဝင်သွားတဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်က တောင့်တောင့်ကြီးတော့..."

"ဟေ..."

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားဘူးသော စကားကြောင့် ဦးကာလု၏ ပါးစပ်မှ 'ဟေ'ဟု ပင် ထွက်သွားမိ၏။

မြ မေ မှာ ပြောရင်းနှင့် လည်ချောင်းဝတွင် တံတွေးတွေကို အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ပြီး မြို့ချနေ၏။ ထိုအချိန်မှ သန်းရင်ကလည်း သူမြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကို အသည်းတယားယားနှင့် ပြောပြန်၏။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ဦးကာလုရယ်၊ ကျုပ်တို့ မြင်ခဲ့တာ မဟုတ်မှ လွဲရော... ခြေကလိန်မဆိုတဲ့ နာနာဘာဝပဲ နေမှာ တော့"

မုဆိုးဦးကာလုကတော့ သူတို့ စကားတွေကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်သာ နားထောင်နေရင်း တစ်စုံ တစ်ရာကို မျက်မှောင်ကျုံ့ပြီး စဉ်းစားနေ၏။ ပြီးမှ ...

"အင်းလေ... တောထဲတောင်ထဲဆိုတော့ ဘယ်ပြောလို့ ရပါ့မလဲ... သရဲတစ္ဆေဆိုတာ ရှိချင်လည်း ရှိ နေနိုင်တာပဲ"

မြမေတို့ သရဲခြောက်ခံရပြီး တောအစပ်မှ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည့် သတင်းက တစ်ရွာလုံး တမဟုတ်ချင်းပင် ပျံ့နှံ့သွား၏။ ပြီးတော့ သူတို့ ပြောပြနေသည့် ခြေထောက်တစ်ချောင်းထောက် သရဲက အားလုံး၏ အတွေးအာရုံ ထဲတွင် အထူးအဆန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေကြသည် ။

"ဒါနဲ့ နေပါအုံး မြမေတို့ လှခင်တို့ ရဲ့ ၊ ညည်းတို့ မြင်လာခဲ့တဲ့ ခြေ

တစ်ချောင်းထောက်သရဲဆိုတာရဲ့ မျက်နှာကိုရော သေချာမြင်ခဲ့လို့ လား

"

စလူမြောင်ရွာ၏ ကာလသားခေါင်းဖြစ်သူ ကိုတက်လူ၏ အမေးကြောင့် မြမေနှင့် လှခင်တို့ တစ်သိုက် မှာ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းလိုက်ကြပြီး...

"ဟင့်အင်း... မမြင်လိုက်ရဘူး၊ မျက်နှာကိုသာ မြင်လိုက်ရရင် ကျုပ်တို့ ရွာကိုတောင် ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီနေရာမှာ တင် လိပ်ပြာလွင့်ပြီး သေကုန်ကြမှာ သေချာတယ်"

ရွာသားများ အားလုံးမှာ မြမေတို့ တွေ့လာခဲ့သည့် ခြေထောက်တစ်ချောင်းနှင့် နာနာဘာဝဆိုသည် ကို စိတ်ကူးထဲတွင် ပုံအမျိုးမျိုးဖော်ကြည့်နေ၏။ တချို့ကလည်း ရွာအတွင်းသို့ မကောင်းဆိုးရွားတွေ ဝင်ရောက် လာမည်ကို အလွန်အမင်း စိုးရိမ်ပူပန်နေကြလေရာ တောပိုင်တောင်ပိုင်တွေကို အမျိုးမျိုး ရွတ်ဖတ်ပြီး တောင်း ပန်နေကြ၏။

ကာလသားခေါင်း ကိုတက်လူမှာ မြမေတို့ ပြောပြနေသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်နှင့် နာနာဘာဝကြီးဆို သည် ကို အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီး ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရမ်းခါးလိုက်ကာ သူကိုယ်တိုင် ရိုးမတော ကြီးအတွင်းသို့ အခုပင် သွားကြည့်ချင်သည့် စိတ်တွေက တဖွားဖွားပင် ပေါ်လာ၏။ ပြီးတော့ မြမေတို့ အုပ်စု ကြောက်လန့်နေသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်နှင့် နာနာဘာဝဆိုသည် ကိုလည်း ဖြစ်နိုင်လျှင် သူကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင် တွေ့ပစ်လိုက်ချင်သည့် စိတ်တွေက ချက်ချင်းပင် ပေါ်လာ၏။ ပိုဆိုးသည် က ကိုတက်လူ၏ အတွေးအာရုံတွေက အခြားသူတွေလို မဟုတ်၊ ကာလသားခေါင်းပီပီ ရွာမှ မိန်းမပျိုကလေးများကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ချောင်း မြောင်းနှောင့်ယှက်နေသည် ဟု ထင်နေမိ

ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး... ခြေတစ်ဖက်နဲ့ သရဲဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ မဟုတ်မှ လွဲရော... လူ ပဲ"

ကိုတက်လူမှာ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ရိုးမတောကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရန် ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ။

ကိုတက်လူ ရိုးမတောကြီးအတွင်းသို့ ရောက်လာချိန်မှာ တော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်ရီဖြိုးဖျ ပင် ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၏။ တဖျောက်ဖျောက်ကျဆင်းနေသော မိုးရေမိုးစက်တွေက ရိုးမတောကြီးအတွင်းပျင်းရီ လေးတွဲစွာ ကျဆင်းနေသည်။ ။

ကိုတက်လူမှာ မသိစိတ်၏ နှိုးဆော်မှုကြောင့် ပေလား မသိ။ မြမေတို့ တောတိုးဝင်ရောက်ခဲ့သော ဝါးပိုး ဝါးတောကြီးအနီးသို့ ရောက်ကာမှ ကျောထဲက စိမ့်သလိုလို ဖြစ်လာမိသည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးအစုံကိုလည်း ထိုနေရာသို့ ရောက်ကာမှ ဟိုဟိုဒီဒီကို ဝေ့ရမ်းကြည့်နေမိသည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင်...

"ဟင်"

သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ဝါးရုံပင်တွေနားတွင် မြမေတို့ တစ်သိုက် ကျကျန်ခဲ့သည့် ပလိုင်းတွေ ခြင်းတွေ တောင်းတွေက ဖရိုဖရဲနှင့် ဖြစ်နေပြီး

မျှစ်နဲ့တွေ့က မြေပြင်တွေပေါ်တွင် မွစာကျနေ၏။

"မြမေတို့ ပလိုင်းတွေ ဒီနေရာမှာ ကျကျန့်န့်ပုံထောက်ရင် သူတို့ ပြောတဲ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်နဲ့ ကောင် ဆိုတာကိုလည်း ဒီနေရာမှာ ပဲ တွေ့တာဖြစ်မယ်"

ထိုအတွေးနှင့် အတူ ကိုတက်လူမှာ ခါးကြားမှာ ထိုးညှပ်လာသည့် ဓားမတို့ ကို ဖျတ်ကနဲ ဆွဲထုတ်ယူ လိုက်၏။ သူ့အတွေးထဲတွင် လည်း တစ်ရွာတည်းနေ မြမေတို့ မိန်းမပျိုတစ်သိုက်ကို ထိကပါးရိကပါးနှင့် မ တော် မတရားလုပ်ရန် ချောင်းမြောင်းနေသူကို အပြတ်ရှင်းပစ်ဖို့ သာ စိတ်ကူးနေမိ၏။

"ဝေါ...ဖရော..."

ရုတ်တရက် ဝှေ့တိုက်လိုက်သော လေက ဝါးရုံပင်၏ အကိုင်းတွေ အဖျားတွေကို ဆွဲခါလိုက်သလို ဖြစ် သွား၏။ ထိုအခါမှ ဝါးရွက်တို့ ပေါ် တွဲ ခိုနေကြသော မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ က ကိုတက်လူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝေါကနဲ ပြိုကျလာသည် ။

ဝါးပိုးဝါးရုံကြီးများမှာ ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ် ပေါက်နေကြပြီး တစ်ရုံနှင့် တစ်ရုံမှာ တစ်လံနှစ်လံအကွာ သာသာလောက်သာ ကွာဝေးသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ဘယ်နေရာကို ကြည့်ကြည့် စိမ်းစိမ်းညိုညိုပင် ဖြစ်နေသည် ။ လေတိုက်တိုင်း တလှုပ်လှုပ်ယိမ်းနွဲ့နေသည့် ဝါးပင်များ၏ အကိုင်းများမှာ လည်း အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်ကာ လူတစ်ယောက် အံကြိတ်နေသလို တကျိကျိနှင့် မြည်နေ၏။

ထို့နောက် ကိုတက်လူ၏ မျက်လုံးများမှာ တကျိကျိနှင့် ယိမ်းလှုပ်နေသော ဝါးပိုးဝါးပင်များကြားသို့ ဖျတ်ကနဲ ရောက်သွားလေရာ ဝါးရုံကြားတွင် သူ့အား အသက်မဲ့စွာ ချောင်းကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတစ်စုံကို တွေ့

လိုက်ရလေသည်။ ။

"ဟာ... အား"

ကိုတက်လူမှာ ချက်ချင်းပင် သတိဝင်သွားပြီး သူ့လက်ထဲမှ ဓားမတို နှင့် ထိုးဝါးပင်များ ဆီသို့ တဟု နံ ထိုး ပစ်ပေါက် လိုက်လေရာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးအစုံမှာ ရိပ်ကနဲ ကွယ်ပျောက်သွား၏။ တစ် ချိန် တည်းမှာ ပင် အခြားဝါးရံပင်များ ဆီသို့ ခုန်ပေါက်ရင်း ပြေးလွှား သွားသည့် သဏ္ဌာန်တစ်ခုကိုလည်း မြေပြင်ပေါ် ကိုင်းကျနေသော ဝါး ရွက်များကြားမှ တစ်ပိုင်းတစ်စ တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဟင်..."

ကိုတက်လူ၏ နှုတ်မှ ဟင်ဟူသော အာမေဇိုတ်သံနှင့် အတူ တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်လိုက်ရသည့် နောက်ပြန် ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားသွား သော ခြေထောက်ကြီးတစ်ဖက်ကြောင့် အသက်ရှူပင် ရပ်မတတ်ဖြစ် သွားလေတော့ သည် ။

"အ... အား"
